

teresse i, og derfor har jeg ikke villet stille mig paa det Standpunkt.

Der er imidlertid en anden Vej at gaa, som jeg vil antyde. Det er antydet i Betænkningen og blev ogsaa nævnt af den ærede Ordfører i Gaar, at vi have haft under alvorlig Overvejelse, om ikke det rigtigste var at standse med hele Planen og begynde det hele fra nyt af for at faa noget, der baade var billigt og godt, altsaa at sige: Nu begynde vi paa en af de andre Planer, som have været fremme i Rigsdagen. Selv i dette Øjeblik er jeg tilbøjelig til at tro, at dette netop var den rigtige Vej, uagtet der ganske vist nu er brugt Millioner og bortkontraheret Arbejder til Millioner, og disse Millioner saaledes tilskyndende kunde være spildte — hvilket de nu heldigvis ikke vilde være, i alt Fald ikke hele Beløbet, der er jo indbundet adskillige Arealer, som jo ikke ere værdiløse, men tværtimod have en temmelig høj Værdi. Men dernæst er jeg — hvad jeg i saa Henseende vil lægge Hovedvægten paa — temmelig sikker paa, eller i alt Fald stærkt tilbøjelig til at tro, at man vilde faa Banegaardsforholdene her i Kjøbenhavn ordnede paa en langt bekvemmere Maade for Befolkningen og paa en langt billigere Maade, end det nu lader sig gøre, trods det, der er gjort. Dog hverterken i denne eller i nogen anden Sag kunde det falde mig ind ensidig at gaa frem mod en bestaaende Lov. Som gammel Rigsdagsmand ved jeg jo meget godt, at skulle vi forbi en bestaaende Lov, skulle vi have alle Faktorerne Samtykke dertil. Det nytter ikke, at en af Faktorerne har en Mening, som gaar imod de bestaaende Love, naar den ikke kan faa alle Parter med. Derfor er jeg ganske klar over, at denne Vej er absolut ufremkommelig, og at der altsaa ikke er anden Udvej nu end at gaa ud fra Loven af 8de Maj 1894, enten man synes om den eller ikke, og bygge paa Grundlag af den.

Naar vi gaa ud fra det Standpunkt, altsaa fra det bestaaende: Loven af 8de Maj 1894, er der to Veje at gaa; den ene har jeg for Resten antydet, men jeg skal dvæle lidt ved den endnu. Man kunde blive staaende ved det, som Lovgivningsmagten har vedtaget i 1894, og sige: Vi gaa ikke videre. Men hvis ærede Medlemmer vilde kaste et Blik paa denne Plan fra 1894, ville de forstaa, at der hører ikke ret meget til paa den at se, at den er i høj Grad mangelfuld. Jeg har haft ondt ved at tro, at man, den Gang man vedtog denne Plan for ramme Alvor, har troet, at det, man her dog fast, skulde være tilstrækkeligt. Se f. Eks. paa det Bærehus, som er antydet til højre paa Planen,

og forskellige andre Ting, som jeg ikke stal komme videre ind paa! Ved nærmere Undersøgelse er jeg kommen til det Resultat, at denne Plan indeholder saa store Mangler, at det vilde være usorvarligt at blive staaende ved den. Jeg kan ikke have nogen Interesse i, at der nu blev bygget fort efter denne Plan, og det saa, naar man endelig blev færdig, viste sig, at det var ikke tilstrækkeligt; saa vilde der jo med uimodstaaelig Magt, kan jeg gerne sige, efter nogle Aars Forløb blive krævet Udvidelser, som vilde blive ganske anderledes kostbare, end dersom man besørger Anlægget nu, mens Tid er. Derfor kan jeg som sagt ikke være med til at nægte Tillægget og blive staaende ved Loven af 8de Maj 1894. Mit Standpunkt er kort og godt, at jeg vil være med til, at der indrettes en god og hensigtsmæssig Godsbanegaard, som er sorvarlig i alle Retninger, og alt, hvad der er nødvendigt til denne Plans Udførelse, gaar jeg med til og tilraader det ærede Ting at være med til.

Men paa den anden Side: de Planer, som have været fremme, og som ere dukkede senere op med fornøjet Styrke i Aar om Fortsættelser, om, at Personbanegaarden stal flyttes over Syd for Vesterbro, alt, hvad der staar i Forbindelse med denne Tanke, vil jeg paa det bestemteste udtale mig imod, ogsaa det, at der er adskillige Ting i Planen fra 1896, som vedkommer denne Fremtidstank, og alt hvad der vedkommer denne Fremtidstank tilraader jeg det høje Ting at stemme imod. Naar man tager Planen af 1896, er der for det første det aabne Stykke, der ligger længst mod Nord, og et andet længere til venstre, hvor der staar „fremtidig Personbanegaard“. Der skulde ligge Remise i Følge Planen af 1894; men den stal nu flyttes og være større, end der blev vedtaget i 1894. Den stal være adskilligt større, og saa stal den flyttes langt mod Sydvest ud paa en Opfyldning af Vand, der, som der blev talt om i Gaar, ligger aabent paa Planen af 1894. Det halve af dette aabne Vand skulde fyldes, og der skulde saa Bognremiserne og Kulgaarden opføres. Dette staar efter min Betragtning i Forbindelse med Rydningen af den før omtalte Plads til en fremtidig Personbanegaard, og det maa jeg som Følge deraf paa det bestemteste udtale mig imod og stemme imod. Dernæst er der øverst til højre mod Nord paa Planen af 1894 henlagt Læsespor, Spør for Paa- og Afslækning af Gods. De laa jo meget bekvemt, paa det bekvemteste Sted for Resten, de kunne ligge, idet de laa nærmest mod Byen; men nu foreslaar man at flytte disse Læsespor omtrent 3000 Fod, 1/2